

821.161.2
Т16

С 1209115

СВІТЛАНА ТАЛАН

— *~* —
Осіньна весна

КСД

Коли я з'явилася після відпустки на роботі, співробітники не впізнали мене. Чоловіча половина обмежилася компліментами на кшталт: «Маріє Василівно, маєте чудовий вигляд». «Дякую», — кидала я у відповідь і всміхалася на знак увічливості. А ось жіноча... Тут же з'явилися заздрість і плітки, хоча в очі говорилося інше: «Маріє, ну ти даєш!», «Ти де такий костюм придбала? Сидить на тобі як влитий!», «Класна зачіска! Тобі так личить», «Вигляд — приголомшливий!».

А за моєю спиною почалося шушукання про те, що щось тут не так.

Утім, мені було байдуже. Я випробувала приголомшливе, раніше мені незнайоме почуття і була просто щаслива.

В учительській кімнаті висіло оголошення, яке я за звичкою одразу помітила на стенді: «Шановні колеги! Сьогодні, 1 серпня, о 10:00 відбудуться збори в каб. № 8. Порядок денний: 1. Знайомство з новим директором школи. 2. Визначення обсягу робіт на серпень. 3. Різне. Адміністрація школи».

— Вікторе, ти бачив оголошення? — замість вітання запитала Віктора, що йшов назустріч коридором.

— Уже читав. А що?

— У нас новий директор?

— Судячи з оголошення, так. Ти ж знаєш, що Павло Іванович досяг, як то кажуть, пенсійного віку. Ба більше,

після інфаркту йому немає сенсу залишати все здоров'я в цих стінах.

— Не чув, кого призначили?

— З чуток — буде хтось сторонній, не з наших.

— Це почнеться! Нова мітла местиме по-новому, — сказала я невдоволено та скривилася.

— А що нам? Нам, татарам, все одно: відступати — тікати, наступати — тікати, — засміявся Віктор.

— Піду, привітаюся з улюбленими стінами, де доведеться провести тривалих дев'ять місяців, — зітхнула я та попрямувала до свого кабінету.

У класі було так тихо, що, здавалося, тиша дзвенить. Пахло свіжою фарбою, вікна були заклеєні газетами від сонця, на партах поки не лежали забуті ручки й олівці, на вчительському столі ще не підносився стос зошитів для перевірки, навіть дошка була чисто вимита. Усе зміниться за один день, коли першого вересня тут задзвенять дитячі голоси, на дошці з'явиться смішна пика, а на моєму столі — гора зошитів із помилками та каракулями. У душі я відчула натхнення й подумала, що цього року дев'ять місяців минуть набагато швидше й легше, ніж до цього. Я пройшлася між рядами шкільних парт, торкаючись їх руками й уявляючи моїх двадцять дев'ять шибеників, які сидять на своїх місцях. «Було б на уроці так тихо, як зараз, — подумала я. — Так ні ж, даси дітям завдання, сидять, пишуть, потім хтось упустисть ручку, хтось штовхне сусіда ліктем, у когось наче шило стирчить в одному місці...»

— Агов! Ідемо на збори? — перервав мої міркування Віктор, заглядаючи до класу.

— А вже час?

Я подивилася на свій наручний годинник. За п'ятнадцять десятих.

— Ходімо, хай подивляться, яка ти стала гарна. Деякі від заздрості позеленіють.

— Ага, швидше позаздрять, — усміхнулась я. — Мають гарний привід для пліток.

— Ходімо, бо найкращі місця позаймають, — зауважив Віктор.

Це був серйозний аргумент. За неписаними законами нашої школи на всіх зборах ми сідали на свої місця, зайняті в перші робочі дні. Педагоги, як і погані учні, місця за останніми столами вважали найкращими. На довгих і нудних педрадах можна було тихенько дістати із сумки учнівські зошити й перевіряти їх. Іноді з'являлася нагода трохи пошухукатися або навіть щось написати. Нам із Віктором вдалося зайняти два місця за останнім столом, і ми були задоволені, як діти. Поступово підтягувалися колеги — веселі, відпочилі, з морською та місцевою засмагою. Ми з Віктором говорили про шкільні проблеми, і я не помітила, як увійшов новий директор.

— Шановні колеги! — почула його голос, і мені він здався дуже знайомим.

Гул у кабінеті вщух, і коли сіли ті, хто заступав собою чоловіка, який стояв попереду, я побачила... Михайла! Того самого Мишка Явора, з яким сиділа за однією партою десять років і якому я колись так подобалася, а для мене він був лише другом.

— По-перше, дозвольте мені відрекомендуватися. Я — ваш новий директор Михайло Петрович Явір.

Сумнівів не залишалось — це був Мишко. Він змінився, став мужнішим, ширшим у плечах, на носі з'явилися окуляри. Але залишилася та сама зібраність, акуратність у всіх дрібницях, той самий упевнений, твердий голос. «Як же він спромігся обійняти посаду директора в такому молодому віці? — думала я. — Адже

в нього не було батька, жив він із матір'ю, яка працювала чимало років шкільною вчителькою, тож “волохата” лапа відпадає». Мені кортіло повідомити новину Вікторові, але стояла цілковита тиша, усі слухали директора, і я нервово засовалась на стільці. Потім тихенько дістала із сумочки блокнот і ручку й написала: «Це той Мишко, про якого я тобі розповідала. Пам'ятаєш?». Блокнот посунула Вітьку, він прочитав і, узявши в мене ручку, надряпав: «Та ти що?! Ти не помилилася?». Я так подивилася на друга, що він усе зрозумів із виразу мого обличчя. Я спостерігала за Михайлом і думала про те, чи помітив він мене. Упізнав чи ні? І як він поставиться до мене зараз? Мені здавалося, що він мене не впізнав. За другим пунктом порядку денного нам доведеться два тижні білити стелі в коридорах і фарбувати панелі в їдальні та фое біля входу, а ще два тижні присвятимо підготовці до нового навчального року. Щодо третього пункту питань до нового директора не було, і він запропонував познайомитися. Нам треба було, як учням, підводитися, називати прізвище, ім'я, по батькові та посаду. «Добре, що не розмір взуття називати», — написала я Вікторові, і він мало не розсміявся, погрожуючи мені під столом кулаком.

Дійшла й до мене черга. Я підвелася й промовила:

— Марія Василівна Кондрашова, учителька початкових класів.

Я подивилася прямо на Мишка й помітила, як він здивовано підняв брови догори, на мить розгубився, але, швидко впоравшись із собою, сказав, як і всім:

— Дякую.

Після зборів ми розбрелися по кабінетах. Звісно, ніхто першого дня не кинувся фарбувати стіни. Усі заходили один до одного, обмінюючись враженнями про нового директора. Зробивши обхід по довколишніх

класах, я зрозуміла, що молода незаміжня частина нашого колективу вже божеволіла від красеня Михайла Петровича. Про те, що ми знайомі, я, звісно, промовчала.

Я була в кабінеті сама й вирішила навести лад у своїй шафі з методичною літературою. Хтось постукав, і я крикнула: «Відчинено! Заходьте!» Двері відчинилися, і увійшов Мишко, точніше, уже Михайло Петрович. Чоловік наблизився до мене й усміхнувся:

— От і зустрілися, Маріє Василівно.

Я дуже добре знала Мишка й бачила, як світяться радістю очі. Мимоволі кинувши погляд на його праву руку, я зазначила, що обручка там відсутня.

— Здрастуй ще раз, Михайле Петровичу, — відповіла я та відразу ж відчула незручність, що назвала його на «ти».

— Як ти, Марійко? — перейшов він на інший, зовсім неофіційний тон.

— Нормально, як бачиш, працюю.

— Бачу, що працюєш. А сім'я? Одружена? — прямо спитав він.

— Так. Є чоловік, двоє дітей — дівчинка та хлопчик.

Мені не хотілося в це вірити, але я побачила, як його обличчям пробігла тінь прикrostі й за мить з'явився, як колись, смуток в очах.

— А ти як? — запитала я, бажаючи хоч чимось заповнити незручну паузу.

— Як бачиш, тут працюватиму. Сім'ї немає, дітей теж, — сумно сказав Михайло й додав: — На відміну від тебе.

— Тридцять років для чоловіка мало, щоб створити сім'ю, а для жінки — уже пізно, — пожартувала я.

— Марійко, ти... ти любиш свого чоловіка? — несподівано запитав він.

— Мишко, у нас нормальна сім'я, є діти, — сказала я, наголошуючи на кожному слові.

— А я не зміг забути тебе. Усі порівняно з тобою здаються мені такими порожніми, негарними. Розумієш? — він із надією зазирнув у мої очі.

— Мишко, зрозумій, я — не вільна людина. Свій вибір я зробила десять років тому.

— Усе? А як мені жити? — із розпачем запитав він. Мені по-людськи стало його шкода, хоча закрався сумнів щодо його щирості.

— Я — це твоє дитинство, твоє минуле. Живи справжнім, от і все.

— От і все... Як легко ти це кажеш, Марійко. А я ось побачив тебе — і знову все в душі перевернулося, ніби й не було цих років розлуки.

— Мишко, ми тепер з тобою просто колеги. Будь ласка, не повертаймося більше до цієї теми. Добре? — попросила я.

— Ти стала ще красивішою, Марійко.

— Як справи у твоєї матері? — запитала я, щоб перевести розмову на іншу тему.

— Мама тяжко хвора після перенесеного інсульту, а тепер ще додався рак. Я спеціально повернувся до міста, щоб бути поруч із нею.

— А твій тато, де він? — запитала й подумала, що моє запитання дурне, адже я знала, що його батьки жили окремо.

— Мама була з ним розлучена, але тато ніколи не забував мене, наразі він працює в посольстві. Я йому дуже вдячний за моральну підтримку, а останнім часом і за матеріальну. У новій сім'ї він не має дітей, ось вони й допомогли мені непогано. Щоб не дуже світитися й не привертати уваги до своєї скромної персоні, я на підставних осіб оформив медичний центр і салон краси. Тепер у мене є все: гроші, свій будиночок, у якому самотньо й сумно, хороша іномарка та посада директора школи. Усе є, крім тебе, Марійко, — сказав чоловік.

Світлана Талан — znana українська письменниця, володарка титулу «Золотий письменник України», неодноразова лауреатка конкурсу «Коронація слова», володарка нагороди «За кращий роман на гостросоціалъну тематику». Її твори надзвичайно популярні на батьківщині та за її межами.

Марія — шкільна вчителька. Мама двох маленьких діток і дружина Романа, з яким живе за звичкою, та аж ніяк не через кохання. Її молодість минає у сирості, и так само, мабуть, мине все життя. Без пристрасті и почуттів. Проте одного дощового дня її втомлений погляд помічає Олександра. Випадкова зустріч у кафе стає для неї подихом весни у тоскних осінніх буднях. Проте Олександр — не єдиний, кого цікавить Марія.

Перед жінкою постає складний вибір. Залишатися вірною, проте не надто щасливою дружиною? Спробувати відповісти на почуття того, хто поруч з дитинства? Чи, попри перешкоди, виборювати право кохати і бути коханою? Як же складно передбачити, що принесе їй несподівана осіння весна — пишний квіт, який здолає будь-які морози, чи лютий холод, що залишить по собі лише болючу пустку..

bookclub.ua

ISBN 978-617-12-9969-6

9 786171 299696